

§ 56.

Stk. 1. Viser det sig under forhandlingerne, at der ved vidner eller på anden måde kan fås nye oplysninger, som på grund af omstændighederne ikke tidligere har været kendt, afgør rigsretten, efter at parterne har haft lejlighed til at ytre sig derover, om sådanne nye oplysninger bør tilvejebringes eller ej. Bestemmes det, at de bør søges tilvejebragt, bør dette om muligt ske straks, uden at retten hæves. I modsat fald udsættes sagen.

Stk. 2. Vidner, som efter sådan bestemmelse skal føres, er pligtige at møde efter tilsigelse med det varsel, som retten i det enkelte tilfælde finder tilstrækkeligt.

§ 57.

Bliver det i noget tilfælde, efter at bevisførelsen i retten er begyndt, nødvendigt at udsætte sagen, bestemmer retten, hvorvidt og i hvilket omfang det allerede foretagne skal gentages, når sagen atter kommer for.

§ 58.

Efter bevisførelsens slutning får først anklageren, dernæst forsvareren og, såfremt tiltalte begærer det, denne ordet for at udtale sig om bevisførelsens resultat samt om retsspørgsmålene i sagen og nedlægge endelig påstand.

§ 59.

Anklageren kan atter tage ordet, men tiltalte eller hans forsvarer har stedse det sidste ord, og tiltalte er, efter at hans forsvarer har talt, berettiget til selv at tilføje, hvad han finder påkrævet.

§ 60.

Af de udsagn, der afgives under afhøringen, optages det væsentligste i en særskilt bog. Når afhøringen er endt, oplæses og vedtages protokollatet. Parternes påstande, begæringer og indsigelser samt indsigelser, som fremsættes af vidner, syns- eller skønsmænd, bliver ordret at tilføre retsbogen, hvorimod udviklinger og foredrag til begrundelse heraf ikke nedskrives, medmindre formanden særlig træffer bestemmelse derom.

§ 61.

Når forhandlingerne er sluttet, går retten i almindelighed straks over til at forberede dommens afsigelse.

§ 62.

Dom skal ordentligvis afsiges i samme retsmøde, hvori forhandlingerne sluttes; dog kan retten, når omstændighederne gør det nødvendigt, udsætte stemmegivningen og dommens afsigelse til den følgende søgndag. Når stemmegivningen er begyndt, må retten ikke skilles, førend dommen er vedtaget.

§ 63.

Stk. 1. Den senest udnævnte højesteretsdommer stemmer først, derefter det af folketinget valgte medlem, som har det nederste sæde, og senere således afvekslende mellem Højesterets dommere og de af folketinget valgte medlemmer. Formanden stemmer sidst.

Stk. 2. De afgivne stemmer indføres i en særlig stemmegivningsbog.

§ 64.

Bedømmelsen af bevisernes vægt er ikke bundet af lovregler.

§ 65.

Tiltalte kan kun dømmes for de i anklageskriftet nævnte forhold. Derimod er retten, forsåvidt angår idømmelse af straf, ikke bundet ved anklagerens påstand.

§ 66.

Stk. 1. Findes der ikke grund til at idømme tiltalte straf, afsiger retten for så vidt frifindelsesdom.

Stk. 2. Erstatningskrav, der er fremsat under sagen, afgøres ved samme dom. Ved denne bestemmes tillige, om tiltalte skal udrede sagens omkostninger, jfr. herved kapitel 91 i lov om rettens pleje.

§ 67.

Afgives stemmer for forskellige meninger, udfindes stemmeflerheden efter retsplejelovens almindelige regler, og dommen affattes efter de fleste stemmer. Af to meninger, for hvilke der er lige mange stemmer, foretrækkes med hensyn til strafansvar og forpligtelser mod staten, derunder idømmelse af omkostninger, den for tiltalte gunstigste mening; iøvrigt gør formandens, eventuelt den efter stemmeordenen ældste i afgørelsen deltagende dommers stemme udslaget.